

SPIRIT
ANIMALS

ZRÁDNÉ VODY

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals

Zrádné vody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Spirit Animals – Zrádné vody – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

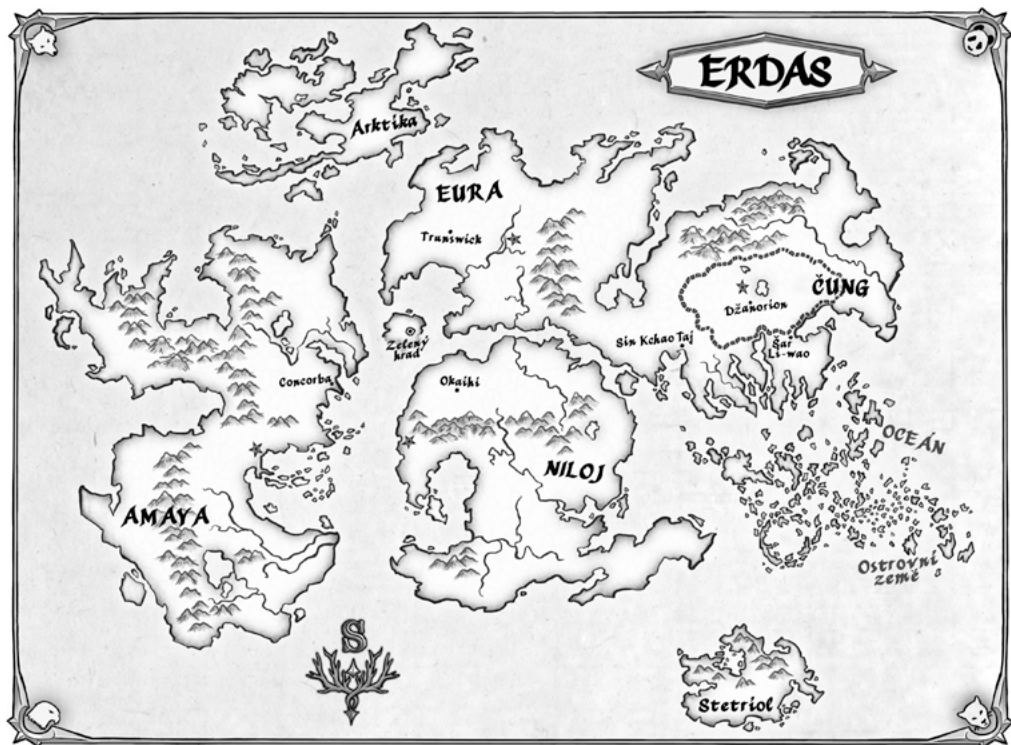
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ASPIRIT ANIMASTM ZRÁDNÉ VODY

Tui T. Sutherlandová

 FRAGMENT

*Věnováno Elliotovi, Jonahovi a mému
spirituálnímu zvířeti Sluníčku.*

– T. S.

KOVO

OBYVATELÉ STETRIOLU TO MÍSTO NAZÝVALI MRUČÍCÍ skála.

Věděli, kde přibližně leží, hluboko ve vyprahlém vnitrozemí kontinentu. Znali ten mručivý zvuk, který rozechvíval zemi v okruhu několika kilometrů.

A znali jméno temné a zlověstné bytosti, která tam byla uvězněna.

Především ale věděli, že jestli chtějí přežít, nesmějí se k tomu místu přibližovat.

A tak vězení opičáka Kova nikdo nenavštívil už stovky let. Ono by to vůbec nebylo snadné, ani kdyby se o to někdo chtěl pokusit. Mručící skála ležela daleko ve stetriolské poušti, mnoho dní cesty od nejbližšího vodního zdroje. Měla kolmé stěny bez jediného úchyty, které jako by někdo vytvořil jediným máchnutím obrovského meče.

Na jejím vrcholu panovala pod žhnoucím sluncem teplo asi devadesát stupňů – nikdo ji nikdy přesně nezměřil,

byla ale dost vysoká, aby ošklivě popálila jakoukoli nohu, botu nebo tlapu, která by se pokusila na vrchol vstoupit.

Samotná klec jako by vyrůstala přímo z vrcholu skály, hustá síť neproniknutelných větví tvrdých jako diamanty. Zářily čistou oslepující bělostí, především na nejostřejších hrotech, kde byly ještě pořád patrné neurčité obrysy parohů, které sem před staletími zapíchl Velký strážce Tellun.

A pak tu byl samozřejmě ještě orel na nebi: Halawír, ostrozraký hlídač, který Kova sřezil ve dne v noci.

Tak tedy: žádní návštěvníci. Už velmi, velmi dlouho.

A proto to mručení.

„Nejdřív je stáhnou z kůže,“ bručel hlas připomínající hřmění ve vzdálených horách. „Rozdrtím jim lebky. Zabalím jejich kosti do těch zelených plášťů a podpálím jim domy. Rozdupu jejich pevnosti na prach.“

Z klece vyhlížely nenávisné oči ohromného stříbrohřbetého gorilího samce. Hustá černá srst ho v horku tížila. V kleci nebyl prostor pro pohyb, a tak seděl, přemítal a čekal, už po celé generace. Od jeho uvěznění povstala a padla řada králů i říší, ale on stále jen čekal.

A snil při tom o pomstě.

„Zabil jsem čtyři Velké strážce,“ mumlal si. „Až se dostanu na svobodu, potrestám ty troufalé Zelenopláštníky, kteří je uctívají. Roztrhám jejich spirituální zvířata na kusy a sám pak zabiju všechny lidské slabochy. Některé budu pomalu škrtit, jiné utopím a další rozdupu.“ Kožnatou dlaní přejel po parozích, které ho držely v zajetí.

Z dálky se ozval skřek dravého ptáka, v rozpáleném vzduchu zněl pronikavě a zoufale.

„Už to nebude trvat dlouho. Bezceční lidé. Kdybych byl volný, už bychom měli všechny talismany. Byli by z nás králové tohoto světa a každý by se nám klaněl.“

Jeho mocné svaly se napnuly, jak se opřel o stěny klece. „Brzy. Můj čas se blíží. Brzy mě přijdou vysvobodit,“ mručel a mžoural ven do malého čtverce pouště, na který dohlédl. „Gerathon je už několik týdnů volná. Pomalí, odporní človíci. Možná jim urvu prsty na nohou.“

Zvedl hlavu a začenal obřími nozdrami. Pomalu roztáhl rty do prohnatého úsměvu.

„Gerathon,“ zabručel. „Konečně.“

„Chápu, že se nemůžeš dočkat, až prolíješ krev svých nepřátel,“ uslyšel za sebou něčí hlas. „Ale co je jeden dva měsíce po těch staletích čekání?“

„Na splnění svých plánů budu čekat tak dlouho, jak bude třeba,“ opáčil Kovo. „Postav se tak, abych na tebe viděl.“

Pár kroků od klece a kousek od strmé skalní stěny se objevil hnědovlasý kluk. Byl hubený a malý, sotva dost starý, aby se mohl napít Žluči, a příšerně spálený od slunce. Na ramenou měl dlouhé krvácející šrámy a jako by si vůbec nevšiml, že mu od spálených podrážek stoupá kouř. To ale možná nějak souviselo s tím, kdo je skutečně v jeho nitru, kdo se dívá těma žlutýma hadíma očima s rozšířenými zornicemi.

„Na tebe je to nezvykle malé stvoření,“ zabručel Kovo. „Vypadá spíš jako tvoje svačinka než jako posel.“ Pohlédl k nebi, ale Halawíra nikde neviděl. Šikovné načasování: jeho věčně bdělý strážce někam zmizel právě ve chvíli, kdy přišla návštěva.

„Později si na něm klidně smlsnu,“ prohlásil hoch, a přestože nemluvil Gerathoniným hlasem, ne úplně, jisté děsivé syčení poukazovalo na hadího Velkého strážce. „Ssssedíš tady už dlouho. Co máš v plánu?“

„Opravdu vtipné,“ zavrčel Kovo. Jeho tmavé oči hněvivě vyhlížely zpod zlověstně staženého obočí. „To ses sem přišla vychloubat svojí svobodou?“

„Ne,“ řekla Gerathon, na sebe skoro soucitně. „Přišla jsem ti říct, jak dobře se nám daří. Dobytelé těm špinavým zelenopláštnickým skrčkům právě sebrali křišťálového ledního medvěda. A navíc se mi jednoho z nich povedlo docela potrápit, protože jeho matka patří k mým loutkám. Měls vidět, jak se tvářil, když se ho pokusila zabít. Bylo to tak *rozkošné*.“

„No skvěle,“ odfrkl si Kovo. „Klidně si mě tady nech celé věky, hlavně že se bavíš.“

„Tvůj čas se blíží,“ ujistila ho Gerathon a zvedla chlapci ruku k ústům, když ho schválně nechala zívnout. „Už máme skoro tolik talismanů, abychom tě mohli osvobodit.“

„To je... *skoro* to, co chci slyšet,“ zamručel Kovo výhrůžně.

„Věř mi,“ řekla Gerathon mdle. „Umíme si zjistit všechno, co vědí Zelenopláštníci, a přesně víme, kam se čtyři Padlí vydají příště. Jako vždycky. Zmocníme se příštího talismanu a pak je zničíme.“

„To jsem si všiml, žes je ještě nezničila,“ podotkl Kovo. „Nechceš mi vysvětlit, proč jsou ještě naživu?“

Gerathon lhostejně mávla chlapcovou rukou. „Ještě se mi budou hodit. *Nám*. Našemu Krokodýlímu králi. Neměj obavy, brzy bude po nich.“

Hoch zničehonic bolestivě vykřikl a padl na všechny čtyři. Na spálené kůži mu okamžitě naskočily odporné boláky.

„Proklatě,“ zasyčela Gerathon podivně klidným hlasem, který neodpovídal obličejí zkroucenému bolesti. „Tenhle ubohý kostýmek už mi dlouho nevydrží. Asi zavolám jeho káně, ať ho odnese pryč.“

„No vida, takhle jsi ho dostala sem nahoru,“ pochopil Kovo.

„Ano. Vybrali jsme co nejmenšího člověka a pomocí Žluči jsme ho spojili s obřím ptákem,“ odpověděla kobra. Kovo zamžoural k obloze a spatřil široká kroužící křídla – pro jednu nepatřila Halawírovi.

Chlapec už ležel natažený na zemi a vzduch naplnil štiplavý zápach spálených vlasů. „No ano,“ pokračovala Gerathon, „už je skoro mrtvý. Moc legrace s ním nebylo. Asi se teď budeme muset rozloučit, Kovo.“

„Počkej,“ zavrčel a pověsil se na parohy. „Jak dlouho tady ještě budu trčet?“

„Až se příště uvidíme,“ zasyčela slábnoucím hlasem umírajícího chlapce, „budeme volní oba.“

„A pak... pak nám bude patřit celý Erdas.“

NA MOŘI

*J*E TAK BLÍZKO.

Abeke vyhlížela přes tmavé dmoucí se vlny k pobřeží. Odpolední slunce ji hrálo na kůži a hladina oceánu se pod ní zlatavě třpytila, ale vítr byl nějak chladnější, než by měl být.

Niløj. Můj domov. Moje rodina.

Neviděla z něj nic než pruh pláže a za ní hustou zelenou džungli. Tato část Niloje vypadala úplně jinak než vyschlá savana v okolí její vesnice, ale i tak teď měla k domovu nejbliž za hodně dlouhou dobu.

Ráda bych věděla, co by si pomyslela Soama, kdyby mě teď viděla. Nebo otec. Abeke si promnula ránu na levém rameni, kam ji při poslední bitvě bodl jeden z dobyvatelů. Poranění se zahojilo natolik, aby mohla znovu používat luk – nový luk, protože ten starý jí rozdrtilo válečné kladivo dobyvatelů – ale občas ji ještě pobolívalo, hlavně když bylo chladno. Byla by na mě rodina po tom všem pyšná? Nebo by si pořád mysleli, že jsem ostuda a zklamání?

Přitáhla si zelený plášť těsněji okolo ramen a skoro nevědomky natáhla ruku ke své leopardici.

„Vrrrrr,“ zavrčela Uraza a strčila hlavu pod Abečinu dlaň. Leopardice chvíli jen tak seděla, nechala se drbat a zlověstně se mračila na oceán. Pak se vyhoupla na nohy a dlouhými kroky začala opět přecházet sem a tam.

Možná se cítím tak divně jenom proto, že se tak cítí ona, pomyslela si Abeke. Uraza, jako většina kočkovitých šelem – obřích i menších – nesnášela vodu, hlavně rozlehlé vodní plochy, jež ji obklopují ze všech stran a jsou cítit po rybách, které nemůže sama lovit.

„Já vím,“ zašeptala Abeke, když pozorovala své nervózně přecházející zvíře, „taky bych si přála, abychom už byli zase na souši.“ Trávit tak dlouhý čas v omezeném prostoru lodi bylo náročné, ale Tárik trval na tom, že nejbezpečnější cesta do Ostrovní země vede okolo Niloje. Obvyklá námořní trasa – průliv oddělující Niloj od Čungu – byla určitě plná dobyvatelů.

Abeke už se chystala přivolat Urazu k sobě a nabídnout jí klidový stav, ale právě v tu chvíli se přímo před leopardicí z podpalubí zjevila obří panda Dží.

Uraza polekaně uskočila, vycenila zuby a vytáhla drápy. Její tesáky se divoce zaleskly na slunci a po drápech zůstaly v dřevěných prknech paluby důlky.

„Urazo!“ křikla Abeke.

Dží poklidně zamrkala, pak se otočila a kolébala se pryč. Jenže za ní se vynořila Mej-lin, která se na Urazu zamračila s rukou na noži připnutému u pasu.

„Nechtěla jí ublížit,“ bránila leopardici Abeke a spěchala

k nim. Konejšivě pohladila Urazu po hřbetě. „Jenom je nervózní. Jako my všichni.“

„To by mě zajímalo proč,“ odsekla Mej-lin. Abeke samozřejmě věděla, co má na mysli: další ztracený talisman, další zbytečnou výpravu a Rolanovu domněnku, že někdo předává nepříteli informace. Mej-lin si Abeke změřila tvrdým pohledem a dodala: „Prokaž nám všem tu laskavost a nauč se tu svou splašenou kočku ovládat.“

Uraza tiše zasyčela a Mej-lin odpochovala.

„To nic,“ šeptala Abeke a hladila leopardici po srsti. „Chápu, co jí vadí.“ *Ale já ten špeh nejsem. Já jsem Zelenopláštníkům věrná. Ano, Šejna mám ráda a náhodou si myslím, že není tak úplně zlý, ale své přátele bych nikdy, nikdy nezradila.*

Ale kdybych si zajela domů, to by nebyla zrada, ne?

Na chvíli se ponořila do představ. Uprostřed noci by se mohla vyplížit na palubu, půjčit si jeden ze člunů, spustit ho na vodu... a sama vyrazit do Niloje. Byla by pryč dřív, než by si toho někdo všiml. Věděla, že díky svým loveckým schopnostem a spojení s Urazou, od níž si mohla vypůjčit rychlost a sílu, by cestu do vesnice dokázala přežít.

Mej-lin by se ulevilo, kdybych zmizela. A nejspíš i Rolanovi. A proč bych měla zůstat s lidmi, kteří mi nevěří? Zamžourala do slunce a pomyslela na Conora. Conorovi by možná chyběla... a on by určitě chyběl jí. S tebou se cítím jako s rodinou, řekl jí tehdy v Arktice. Až na to, že se svojí rodinou se Abeke obvykle cítila nepříjemně, jako nedůležitá a zbytečná, zatímco s Conorem jí bylo příjemně.

Přesto na ně pořád myslela. Na otce i na Soamu. Vlastně na celou vesnici. Co když potřebují, aby je s Urazou ochraňovaly?

Uraza jí zamručela pod konečky prstů a Abeke napadlo, jestli leopardice uhodla, na co myslí. „Neboj, neudělám to,“ řekla a přidřepla si k ní. „Nemusíš se na mě dívat tak panovačně. Nejsem hloupá: viděla jsem, co se stalo, když Conor a Mej-lin postavili své rodiny nad náš cíl – a když to málem udělal i Rolan. Víím, že otce a Soamu nejlépe ochráníme tak, že najdeme talismany a zastavíme Požírače.“

Povzdechla si. *A kromě toho, moje rodina by mě asi přivítala se stejným nadšením, s jakým se na mě většinou dívá Mej-lin. „Tak ty ses vrátila? Zelenopláštníci tě taky nechtěli? No jistě, zase jsi to pokazila. Bylo nám jasné, že to tak dopadne. A ať tě ani nenapadne nastěhovat si sem tu leopardici.“*

Kdepak, zůstane tam, kde je. Jen bude muset najít nějaký jiný způsob, jak si získat důvěru ostatních.

Uraza zabručela něco jako „to bys teda měla“. Znovu šfouchla Abeke hlavou do ruky a se zdviženým ocasem vznešeně odkráčela. Vítr jí nadouval zlatou srst s černými skvrnami.

„Všechno v pořádku?“ uslyšela za sebou Lenořin hlas, když se narovнала.

Abeke přikývla. Zastavili se na Zeleném hradě jen proto, aby vyzvedli Lenori a nechali tam Mayu – ubohou, zdrce-nou Mayu. A pak už *Tellunova pýcha* vyplula směrem k Ostrovní zemi, kde si s nimi podle Lenořiných vidění vážně, vážně chce promluvit obří chobotnice.

„Nemohli bychom...“ vyhrkla, ale pak se zarazila.

„Nemohli bychom co?“ zeptala se Lenori přívětivě.

„Nemohli bychom se zastavit v Niloji?“ dokončila Abeke otázku. „Copak tam taky nežije Velký strážce? Lev, ne?

Mohli bychom nejdřív vypátrat jeho talisman a pak se vydat do Ostrovní země.“ *A taky bychom se mohli zastavit v mojí vesnici... jenom se přesvědčit, že je všechno v pořádku.* Ráda by věděla, jestli už přišel déšť. Nebo jestli ho předběhli dobyvatelé.

Zelenopláštnice soucitně pokývala hlavou. „Stýská se ti po rodině, já vím. Mně se taky stýská. A pro tebe je to mnohem náročnější – moje rodina alespoň žije v Amaye, kam se nepřítel ještě nedostal.“

„Já nevím, jestli se mi tak moc stýská,“ přiznala Abeke. „Ale...“

„Máš o ně obavy.“ Mořský vítr rozháněl Lenořiny dlouhé tmavé vlasy a její duhový ibis se držel v závětrří jejího zeleného pláště.

Abeke se znovu zahleděla k zubatému zelenému pobřeží. „Přála bych si, aby věděli, co dělám, že už nejsem se Zerífem. Ráda bych jim pomohla uvědomit si, komu mohou důvěřovat a komu ne. Přála bych si... prostě bych si přála je znovu vidět a přesvědčit se, že jsou v pořádku.“

Lenori položila ruku Abeke na rameno a korálky na jejích náramcích tiše zarachotily. „Určitě jsou,“ ujistila ji. „A ty děláš to, co je potřeba udělat, abychom je zachránili. Abychom zachránili celý Erdas. Jsi moc statečná.“

Abeke si přála být o všem tak pevně přesvědčená jako Lenori.

„Doufám, že brzy budeš mít možnost se s nimi zase vidět. Ale cestovat do Niloje je teď příliš nebezpečné,“ pokračovala Lenori. „Podle všech zpráv dobyvatelé ovládají celý kontinent, stejně jako ovládli Čung.“

Další důvod jít tam teď, pomyslela si Abeke. *Kde asi jsou otec a Soama? Co s nimi dobyvatelé udělali?* Představovala si, že je přinutili vypít Žluč, že je spojili s vyšinutými a hroznými zvířaty ovládanými nepřitelem. Zachvěla se po celém těle.

„A nejde jen o dobyvatele,“ dodal Tárík, který se k nim blížil od zádě. Abeke polekaně nadskočila. Netušila, že je poslouchá. „Lev Cabaro je jeden z nejstrašlivějších Velkých strážců. Čím víc talismanů budeme mít, až se k němu vydáme, tím to pro nás bude bezpečnější.“

„A Mulop nás navíc volá,“ dodala Lenori s nepřítomným výrazem, jako by pozorovala něco hodně vzdáleného. Zvedla ruku a její ibis se k ní naklonil a zahleděl se na Abeke svými znepokojivými očima. Šplouchání oceánu téměř přehlušilo Lenořin tichý, melodický hlas. „Už několik týdnů ho každou noc slýchám ve snech. Začíná to jako zpěv velryb a pak tma okolo mě zmodrá a já se ocitnu pod vodou. Z velké výšky ke mně proniká světlo, které ale sotva osvítí jeskyni, v níž plavu. A potom okolo mě propluje bublina, za chvíli další a já vidím, že každá obsahuje nějaké slovo, a tak se je pokouším zachytit, jenže se každá rozplyne, jakmile se jí dotknu. Ale ta slova mi zůstávají na kůži jako rozmazané skvrnky, takže z nich skoro můžu vyčíst vzkaz.“

„Skoro?“ podivila se Abeke.

„Vidění bývají vždycky trochu nezřetelná,“ vysvětlila Lenori. „A ta od Mulopa zvlášť. Ale vyrozuměla jsem z toho, že si přeje vidět čtyři Padlé a jejich společníky.“ Zavrtěla hlavou. „Neměli bychom ho už nechávat déle čekat. Mulopa nemůžeš odmítnout.“